

GİRİŞ

Gece, insan kokusuyla ağırlaşmıştı.

Varg, bir ağacın altında durdu, etrafı kokladı, gri kahverengi kürkü gölgelerle beneklendi. Çamlı rüzgârın iç çekişi, ona insan rayihasını getirdi. Tilkiden ve tavşandan, foktan ve geyikten, hatta kurttan bahseden daha belirsiz kokular da vardı. Bunlar da insan kokularıydı, varg biliyordu; dumanın, kanın ve çürümüşlüğün keskin aromasının altında hemen hemen boğulmuş olan ölü, ekşi, eski deri ufuneti. Sadece insanlar, diğer hayvanların derilerini yüzer ve postlarıyla kürklerini giyerdi.

Varglar, kurtların aksine, insanlardan korkmazdı. Midesine nefret ve açlık çörekledi; varg pes bir kükreme koyuverdi, tek gözlü erkek kardeşine ve kurnaz kız kardeşine seslendi. Hızla ağaçların arasına daldı, sürü arkadaşları onun peşinden gitti. Kokuyu onlar da yakalamıştı. Varg koşarken kardeşlerinin gözlerinden de baktı ve ileride kendi cismini gördü. Sürünün nefesi, uzun ve gri çenelerden, ılık ve beyaz bir buhar hâlinde tütüyordu. Kurtların pençelerinin arasında tutmuş buzlar, taş kadar sertti ama av başlamıştı ve kurban ilerideydi. *Et*, diye düşündü varg, *deri*.

İnsan tek başına zayıf bir yaratıktı. İri ve güçlüydü, keskin gözleri vardı ama kulakları kördü ve burnu kokulara karşı sağırdı. Geyikler, karacalar ve hatta tavşanlar daha hızlıydı. Ayılar ve yaban domuzları kavgada daha amansızdı. Fakat sürüler hâlinde gezen insanlar tehlikeliydi. Kurtlar avın etrafını sararken, varg bir yavrunun ağlamasını, dün gece yağın karın donmuş yüzeyinin hantal insan patileri altında kırılışını, sert derilerin gıcirtısını ve insanların taşıdığı gri uzun pençelerin şingirtısını duydu.

Kılıçlar, diye fısıldadı vargın içindeki bir ses, *mızraklar*.

Ağaçlar, çıplak ve kahverengi dallardan hırlayan buzlu dişler çıkarmıştı. Tek Göz, ağaçların altındaki çalılıarı yardı ve karları savurarak koşmaya başladı. Sürü arkadaşları onu takip etti. Bir tepeyi tırmandılar, ilerideki bayırdan aşağı indiler; sonra orman önlerinde açıldı ve insanlar oradaydı. İçlerinden biri dişiydi, kucağındaki kürk bohçanın içinde yavrusu vardı. *Onu en sona bırak*,

diye fısıldadı ses, *asıl tehlike erkekler*. İnsanlar, birbirlerine, insanların yaptığı şekilde kükrüyordu ama varg onların korkusunu alabiliyordu. İçlerinden birinin kendi boyu kadar uzun, tahta bir diş vardı. Eli titreyen adamın fırlattığı diş, yükseğe uçtu.

Sonra sürü, insanların üstündeydi.

Vargın tek gözlü erkek kardeşi, diş fırlatan adamı bir kar yığınının içine devirdi ve onun boğazını parçaladı. Kız kardeşi, diğer erkeğin arkasına geçti ve adamı geriden yakaladı. Dişiyle yavrusu, varga kaldı.

Kadının da bir dişi vardı, kemikten yapılmış küçük bir diş. Fakat vargın çenesi bacağı etrafında kapandığında kadın dişi bıraktı, yere düşerken iki koluyla birden gürültücü yavrusuna sarıldı. Kadın, giydiği kürklerin altında deri ve kemikten ibaretti ama göğüsleri süt doluydu. Etin en tatlısı yavrudaydı. Kurt, yemeğin en lezzetli kısmını erkek kardeşi için ayırdı. Sürüdekiler midelerini doldururken, ölü bedenlerin etrafındaki donmuş kar, pembeye ve kırmızıya boyandı.

Fersahlarca uzakta, çamurdan ve samandan inşa edilmiş saz çatılı, duman delikli, toprak zeminli, tek odalı bir kulübede Varamyr titredi, öksürdü ve dudaklarını yaladı. Gözleri kırmızı, dudakları çatlak, boğazı kuru ve kavruktu ama açlıktan şişmiş karnı yiyecek için çılgın atarken bile, Varamyr'in ağzı kan ve yağ tadıyla doluydu. Tümsek'i hatırlayarak, *bir çocuğun eti*, diye düşündü Varamyr. İnsan eti. İnsan eti arzulanacak kadar alçalmış mıydı? Haggon'un ona kükrediğini duyabiliyordu âdeta. "İnsanlar hayvan eti yiyebilir, hayvanlar da insan eti, ama insan eti yiyen insan zelildir."

Zelâlet. Haggon'un en sevdiği kelime her zaman buydu. *Zelâlet, zelâlet, zelâlet*. İnsan eti yemek zelâlettir, bir kurt olarak bir kurtla çiftleşmek zelâlettir, bir başka insanın bedenini ele geçirmek zelâletlerin en beteri. *Haggon zayıftı, kendi güçlerinden korkardı. Ben ondan ikinci hayatımı söküüp aldığımda, tek başına ve ağlayarak öldü. Varamyr onun kalbini bizzat yemişti. Haggon bana birçok şey öğretti. Ondan öğrendiğim son şey, insan etinin tadıydı.*

Gerçi bunu bir kurt olarak yapmıştı. Bir insanın etini asla insan dişleriyle yememişti. Ama bu ziyafet yüzünden sürüsüne

içerlemeyecekti. Kurtlar onun kadar sıska, üşümüş ve açtı. Ve av... *mağlubiyetten ölüme kaçan iki erkek, bir kadın, kundaktaki bir bebek. Her hâlikârda, yakın zaman sonra zail olacaklardı, açlıktan ya da hava şartlarından. Bu yol daha iyiydi, daha çabuktu. Merhametti.*

“Merhamet,” dedi Varamyr yüksek sesle. Boğazı tahriş olmuştu ama insan sesi duymak güzeldi, kendi sesini duymak bile güzeldi. Hava küf ve rutubet kokuyordu. Zemin sert ve soğuktu. Ateş, ısıdan çok duman çıkarıyordu. Varamyr cesaret edebildiği kadar alevlere yaklaştı, kâh titriyor kâh öksürüyordu; böğründeki yara tekrar açılmıştı, zonkluyordu. Pantolonunu dizine kadar ısılatan kan, kuruyarak kahverengi bir kabuğa dönüşmüştü.

Thistle, Varamyr’i bunun olabileceğine dair uyarmıştı. “Yarayı elimden geldiği kadarıyla diktim,” demişti, “ama dinlenmen ve yaranın iyileşmesine izin vermek gerek, yoksa et tekrar açılır.”

Thistle, Varamyr’in yoldaşlarının sonuncusuydu; siğilli, rüzgâr yanığı, buruşuk ve eski kökler kadar sert bir mızrak karısı. Diğerleri yolda onları terk etmişti. Birer birer geride kalmış ya da öne geçmişlerdi. Eski köyelerine, Sütnehri’ne, Çetinocak’a ya da ormanda yalnız bir ölüme gitmişlerdi. Varamyr bilmiyordu ve umursamıyordu. *Fırsatım varken içlerinden birini almahydım. İkiizlerden birini, yüzü yaralı olan iri adamı veya kızıl saçlı delikanlıyı.* Fakat korkmuştu. Diğerlerinden biri neler olduğunu fark edebilirdi. Sonra hep birlikte Varamyr’e saldırıp onu öldürebilirlerdi. Ayrıca Haggon’ın sözleri Varamyr’e musallat olmuştu, fırsat böylece kaçıp gitmişti.

Mücadeleden sonra, ormanın içinde aç ve korkmuş hâlde koşuşan binlerce yabanıl vardı; Sur’da üstlerine çöken katliamdan kaçıyorlardı. Bazıları terk ettikleri evlerine dönmekten, bazıları da kapıya yeni bir saldırı düzenlemekten bahsediyordu ama çoğu kaybolmuştu, nereye gideceklerine ya da ne yapacaklarına dair bir fikirleri yoktu. Siyah pelerinli kargalardan ve ellerinde gri çelikler olan şövalyelerden kurtulmuşlardı ama şimdi peşlerinde daha amansız düşmanlar vardı. Geçen her gün, yolda daha fazla ceset bırakmıştı. Kimi açlıktan, kimi soğuktan, kimi hastalıktan ölmüştü. Diğerleri, Sur’un Ötesindeki Kral Mance Rayder’la birlikte

güneye yürürken silah arkadaşları olan adamlar tarafından katledilmişti.

Hayatta kalanlar, ümitsiz seslerle, *Mance düştü*, demişlerdi birbirlerine, *Mance ele geçirildi*, *Mance öldü*. Thistle, Varamyr'ın yarısını dikerken, "Harma öldü, Mance yakalandı, diğerleri kaçtı ve bizi bıraktı," diye iddia etmişti. "Tormund, Ağlak, Altıderi. Hepsi de cesur akıncılardı, şimdi neredeler?"

O anda, *beni tanımıyor*, diye fark etmişti Varamyr, *hem neden tanısın?* Varamyr, hayvanları yanında değilken büyük bir adam gibi görünmüyordu. *Ben, Mance Rayder'la aynı sofrada yemek yiyen Varamyr Altıderi'ydim*. On yaşındayken kendisine Varamyr ismini takmıştı. *Bir lorda yakışır bir isim, şarkılara göre bir isim, kudretli ve korkutucu bir isim*. Ama kargalardan bir tavşan gibi kaçmıştı. Korkunç Lord Varamyr bir korkağa dönüşmüştü ama Thistle'ın bunu bilmesine katlanamazdı, bu yüzden mızrak karısına, adının Haggon olduğunu söylemişti. Daha sonra, seçebileceği onca isim varken, dudaklarından neden *bu* ismin çıktığını merak etmişti. *Onun kalbini yedim ve kanını içtim ama hâlâ bana musallat oluyor*.

Bir gün, yabanıllar kaçarken, beyaz sıksa bir at süren bir süvari dörtlüye gelmiş ve herkesin Sütnehri'ne gitmesi gerektiğini söylemişti; Ağlak, Kafatası Köprüsü'nü geçmek ve Gölge Kule'yi almak için adam topluyordu. İnsanların çoğu süvariye takip etmişti, daha çoğu etmemişti. Daha sonra, amber rengi kürkler giyen asık yüzlü bir savaşçı yemek ateşlerini dolaşmış, hayatta kalanların kuzeye gitmesi ve Thennler'in vadisine sığınması için ısrar etmişti. Varamyr, bizzat Thennler bile o vadiden kaçmışken, adamın neden yabanılların orada güvende olacağını düşündüğünü asla öğrenememişti ama yüzlerce insan savaşçıyı takip etmişti. Başka yüzlercesi, özgür insanları güneye taşımak için gelen bir donanmanın imgesini gören orman cadısıyla gitmişti. Köstebek Ana, "Denizi denemeliyiz," diye bağırmişti ve kadının takipçileri doğuya yönelmişti.

Varamyr biraz daha güçlü olsaydı onların arasında olabilirdi. Fakat deniz griydi, soğuktu, çok uzaktı ve Varamyr suyu görece kadar yaşamayacağını biliyordu. Dokuz kere ölmüştü, yine ölü-

yordu ve bu onun gerçek ölümü olacaktı. *Sincap derisi bir pelerin,* diye hatırladı, *beni sincap derisi bir pelerin için bıcakladı.*

Pelerin sahibi ölmüştü; kafasının arkası ezilmiş ve içinde küçük kemik parçaları olan kırmızı bir lapaya dönüşmüştü ama kadının pelerini sıcak ve kalın görünüyordu. Kar yağyordu. Varamyr kendi pelerinlerini Sur'da kaybetmişti. Uyku postları, yün iç çamaşırları, koyun derisinden yapılmış çizmeleri, yiyecek ve bal likörü stoğu, yattığı kadınlardan aldığı saç bukleleri ve hatta Mance'in verdiği altın kol bantları; hepsi kaybolmuş ve arkada kalmıştı. *Yandım, öldüm ve sonra kaçtım; acı ve korkuyla çıldırmıştım.* Bu hatıra onu hâlâ utandırıyor ama Varamyr yalnız değildi. Diğerleri de kaçmıştı. Yüzlercesi, binlercesi. *Mücadele kaybedilmişti. Çeliklerinin içinde yenilmez olan şövalyeler gelmiş ve dövüşmek için orada kalan herkesi öldürmüşlerdi. Ya kaçacaktık ya da ölecektik.*

Fakat ölümden kaçmak o kadar kolay değildi. Varamyr ormanda ölü kadına rastladığında, onun pelerini almak için dizlerinin üstüne çökmüştü ve çocuğu hiç görmemişti. Çocuk gizlendiği yerden âniden çıkmıştı, Varamyr'in böğrüne bir kemik bıçak saplamış ve pelerini onun ellerinden almıştı. Daha sonra Thistle, "Annesi," demişti. "Annesinin peleriniydi. Çocuk seni annesini soyarken görünce..."

Thistle'in iğnesi etini delerken, Varamyr irkilmiş ve, "Kadın ölüydü," demişti. "Biri onun kafasını ezmişti. Bir karga."

"Karga değildi. Boynuzayak adamlarıydı. Gördüm." Kadının iğnesi Varamyr'in böğründeki yarığı kapatmıştı. "Vahşiler. Ve onları ehlileştirecek kim kaldı?" *Kimse. Eğer Mance öldüyse, özgür insanların işi bitti.* Thennler, devler, Boynuzayaklar, sivri dişleriyle mağara adamları, kemikten yapılmış arabalarıyla batı kıyısı adamları... onların işi de bitmişti. Hatta kargaların işi bile bitmişti. Kargalar bunu henüz bilmiyor olabilirdi ama o siyah pelerinli piçler, diğerleriyle birlikte yok olacaktı. Düşman geliyordu.

Varamyr'in kafasında Haggon'un pürüzlü sesi yankılandı. "On iki kez öleceksin evlat, her seferinde canın yanacak... ama gerçek ölümün geldiğinde tekrar yaşayacaksın. İkinci hayat daha basit ve daha tatlıdır, derler."

Varamyr Altıderi bunun doğru olup olmadığını yakın zaman-

da öğrenecekti. Gerçek ölümünü, havada asılı duran acı dumanda tadıyordu ve elini yarasına dokunmak için kıyafetlerinin altına soktuğunda parmaklarındaki sıcaklıkta hissediyordu. Fakat Varamyr'in içinde, kemiklerine kadar işleyen bir üşüme de vardı. Bu sefer onu öldüren soğuk olacaktı.

Son ölümü ateşin marifetiydi. *Yandım*. Varamyr en başta, kafa karışıklığıyla, Sur'daki bir yaycının onu ateşli bir okla deldiğini düşünmüştü... fakat ateş, Varamyr'in *içindeydi*, onu tüketiyordu. Ve acı...

Varamyr daha önce dokuz kez ölmüştü; bir kez bir mızrak darbesiyle, bir kez boğazındaki ayı dişleriyle, bir kez de ölü bir enik doğururken bir kan gölünün içinde. İlk ölümünü sadece altı yaşındayken yaşamıştı; babasının baltası onun kafatasına girildiğinde. Bu bile, bağırsaklarında yanan, kanatlarında çıtırdayan ve onu *tüketen* ateş kadar ızdırap verici değildi. Varamyr uçarak ateşten kaçmaya çalıştığında dehşeti, alevleri körüklemiş ve daha derin yanmaya sebep olmuştu. Varamyr bir an Sur'un üzerinde süzülüyordu, kartal gözleriyle aşağıdaki insanların hareketlerini izliyordu. Sonra, alevler Varamyr'in kalbini kara bir cürufa dönüştürmüş ve ruhunu kendi derisine yollamıştı, Varamyr kısa bir zaman için çıldırmıştı. Bunu hatırlamak bile onu titretmeye yetti.

Varamyr o an ateşin söndüğünü fark etti.

Geriyeye kalan, yanmış odunlardan ibaret gri siyah bir dağınıklık. *Hâlâ duman var, sadece odun lazım*. Varamyr, acıya karşı dişlerini gıcırdatarak, Thistle'in ava çıkmadan önce topladığı kırık dallardan oluşan yığına doğru süründü ve küllerin üstüne birkaç çubuk attı. "Yakala," diye gakladı. "Yan." Közlere üfledi. Ormanın, tepenin ve toprağın isimsiz tanrılarına sözsüz bir dua okudu.

Tanrılar cevap vermedi. Bir süre sonra duman da tütmez oldu. Küçük kulübe hâlihazırda soğuyordu. Varamyr'in çakmaktaşı, kavi ya da kuru çırası yoktu. Ateşi tekrar yakması mümkün değildi, kendi başına yapamazdı. "Thistle," diye seslendi, sesi çattı ve acıyla keskindi. "*Thistle!*"

Kadının çenesi sivriydi, burnu basıktı ve tek yanağında, üstünde dört siyah kıl olan bir et beni vardı. Çirkin ve sert bir yüzdü ama Varamyr o yüzü kulübenin kapısında görebilmek için çok

şey verirdi. *Gitmeden önce onu almalydım.* Thistle gideli kaç zaman olmuştu? İki gün? Üç? Varamyr bilmiyordu. Kulübenin içi karanlıktı ve Varamyr bir uyuyup bir uyanıyordu, dışarıda gündüz mü yoksa gece mi olduğundan asla emin olamıyordu. “Bekle,” demişti Thistle. “Yiyeceklerle birlikte geri döneceğim.” Ve Varamyr aptal gibi beklemişti. Haggon’ı, Tümsek’i ve uzun hayatı boyunca yaptığı bütün hataları düşünerek beklemişti ama günler, geceler geçmişti ve Thistle dönmemişti. *Geri gelmeyecek.* Varamyr, kendi kendini ele verip vermediğini merak etti. Thistle ona bakmış ve aklından geçenleri okumuş olabilir miydi? Yoksa Varamyr ateşli rüyalarında bir şeyler mi mırıldanmıştı?

Haggon’ın, *zelâlet* dediğini duydu. Adam orada, o odanın içindeydi sanki. “O yalnızca çirkin bir mızrak karısı,” dedi Varamyr ona. “Ben büyük bir adamım. Ben Varamyr’im. Varg, derideğiştiren. Onun yaşaması ve benim ölmem doğru değil.” Kimse cevap vermedi. Odada kimse yoktu. Thistle gitmişti. Varamyr’i terk etmişti, tıpkı diğerleri gibi.

Annesi de onu terk etmişti. *Tümsek için ağladı ama benim için hiç ağlamadı.* O sabah, Varamyr babası tarafından Haggon’a götürülme üzere yataktan kaldırıldığında, annesi Varamyr’in yüzüne bile bakmamıştı. Varamyr ormanın içine doğru sürüklenirken avazı çıktığı kadar bağırması ve tekmeler atmıştı ama babası tokatlayıp ona sessiz olmasını söylemişti. Oğlunu Haggon’ın ayaklarının dibine fırlatırken, “Sen kendi türünün yanında olmalısın,” demişti.

Varamyr titreyerek, *haksız değildi,* diye düşündü. *Haggon bana çok şey öğretti. Bana avlanmayı, balık tutmayı, gövdeleri parçalamayı, balık temizlemeyi, ormanda yolumu nasıl bulacağımı öğretti. Bana varg olmayı ve derideğiştirenin sırlarını öğretti, fakat benim istidadım onunkinden daha güçlüydü.*

Varamyr yıllar sonra anne ve babasını bulmaya çalışmıştı; onlara, Yumru’nun, büyük Varamyr Altıderi’ye dönüştüğünü söyleyecekti ama onlar ölmüş ve gömülmüştü. *Ağaçların ve derelerin içine gitti. Kayaların ve toprağın içine gitti. Kumların ve küllerin içine gitti.* Tümsek’in öldüğü gün, orman cadısı, çocuğun annesine bunları söylemişti. Yumru, toprağın bir parçası olmak istememişti.

Ozanların onun kahramanlıklarıyla ilgili şarkılar söyleyeceği ve güzel kızların onu öpeceği bir günün hayalini kurmuştu. *Büyüdüğümdede Sur'un Ötesindeki Kral olacağım*, diye söz vermişti kendine. Olmamıştı ama yaklaşmıştı. Varamyr Altıderi, insanların korktuğu bir isimdi. Varamyr, Mance Rayder'in sağ yanında otururdu, mücadelelere dört metrelik bir kar ayısının sırtında giderdi ve üç kurtla bir gölge kedisini köle olarak tutardı. *Beni buraya getiren Mance'ti. Dinlememeliydim. Ayımın derisine girmeli ve Mance'i parçalara ayırmalıyım.*

Mance'ten önce, Varamyr bir çeşit lorddu. Daha evvel Haggon'a ait olan, yosundan, çamurdan ve kütüklerden inşa edilmiş bir kalede tek başına yaşardı, hayvanları ona eşlik ederdi. Varamyr'e biat etmiş bir düzine köy vardı. Vergilerini ekmek, tuz ve elma şarabıyla öderlerdi, bahçelerinden meyveler ve tarlalarından sebzeler getirirlerdi. Varamyr etini bizzat bulurdu. Canı ne zaman bir kadın istese, gölge kedisini kadının peşine salardı ve Varamyr'in göz koyduğu her kız uysalca onun yatağına girerdi. Bazıları ağlayarak gelirdi, evet, ama yine de gelirlerdi. Varamyr onlara tohumlarını verir, saçlarından bir bukleyi yadigâr olarak alır ve onları geri gönderirdi. Zaman zaman, bir köy kahramanı, canavarı katletmek ve kız kardeşini, sevgilisini ya da kızını kurtarmak için elinde bir mızrakla ortaya çıkardı. Varamyr onları öldürürdü ama kadınlara asla zarar vermezdi. Hatta bazı kadınları çocuklarla kutsamıştı. *Cıltz yaratıklar. Yumru gibi çelimsiz ve ufak şeyler.* Üstelik hiçbirinin istidadı yok.

Korku onu ayağa kalkmaya zorladı. Varamyr, yarasından akan kanı durdurmak için böğrünü tuttu ve yalpalayarak kapıya yürüdü. Kapıyı örten eski püskü deriyi kenara çektiğinde beyaz bir duvarla yüz yüze geldi. *Kar.* İçerinin o kadar karanlık ve dumanlı olması boşuna değildi. Kulübe, kara gömülmüştü.

Varamyr duvarı ittiğinde ufalanıp dağılan kar, hâlâ yumuşak ve ıslaktı. Dışarıda, gece ölüm kadar beyazdı. Gümüş ayın etrafında solgun ve ince bulutlar dans ediyordu, binlerce yıldız soğuk gözlerle onları izliyordu. Varamyr, kar yığınlarının altına gömülen diğer kulübelerin kambur şekillerini görebiliyordu. Kulübelerin arkasında, buzla zırhlanmış bir büvet ağacının solgun

gölgesi vardı. Güneydeki ve batıdaki tepeler, rüzgârla uçuşan kar tanelerinden başka hiçbir şeyin hareket etmediği engin ve beyaz bir ıssızlıktı. Kadının ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini merak ederek, “Thistle,” diye seslendi Varamyr güçsüzce. “*Thistle. Kadın. Neredesin?*”

Uzakta bir kurt uludu.

Varamyr ürperdi. Bu ulumayı, Yumru’nun bir vakitler annesinin sesini tanıdığı kadar iyi tanıyordu. *Tek Göz*. O, Varamyr’in üç kurdunun en yaşlı, en iri ve en amansız olanıydı. Avcı daha incedeydi, daha hızlıydı, daha gençti. Sinsi, daha kurnazdı. Fakat ikisi de *Tek Göz*’den korkardı. Yaşlı kurt korkusuzdu, merhametsizdi, vahşiydi.

Varamyr, kartalın ölümüyle gelen ızdırabın içinde, diğer hayvanlarının kontrolünü kaybetmişti. Gölge kedisi ormana kaçmıştı. Kar ayısı, pençelerini etrafındakilere çevirmiş ve bir mızrak tarafından devrilmeden önce dört adamı parçalara ayırmıştı, menziline girse Varamyr’i de katleddi, ondan nefret ediyordu, Altıderi ne zaman onun derisine girse ya da sırtına çıksa, ayı öfkeyle doluyordu.

Ama Varamyr’in kurtları...

Kardeşlerim. Sürüm. Varamyr nice soğuk gecelerde kurtlarıyla birlikte uyumuştı, hayvanların tüylü bedenleri onun etrafına yığılmış ve onu sıcak tutmuştu. Öldüğümde etimi yiyecekler. Geriye sadece, bahar geldiğinde karları ve buzları eritecek havaları karşılamak üzere kemiklerimi bırakacaklar. Bu düşünce tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Varamyr’in kurtları onun için defalarca yiyecek bulmuştu, sonunda Varamyr’in onları besleyecek olması gayet münasip görünüyordu. Varamyr ikinci hayatına, kendi cesedinin sıcak etini parçalayarak başlayabilirdi.

Bağ kurulması en kolay hayvanlar köpeklerdi; insanlara o kadar yakın yaşıyorlardı ki neredeyse insanlardı. Bir köpeğin derisine girmek, kullanılmaktan yumuşamış bir eski bir çizme giymeye benzerdi. Bir çizmenin bir ayağı kabul etmek üzere şekillenmesi gibi, bir köpek de bir tasmayı kabul etmek üzere şekillenmişti, insan gözünün göremediği bir tasmayı bile. Kurtlar daha zordu. Bir adam bir kurtla dost olabilirdi, hatta bir kurdu eğitebilirdi

ama hiçbir adam bir kurdu gerçekten *ehlileştiremezdi*. Haggon sık sık, “Kurtlar ve kadınlar bir ömür için bağlanırlar,” derdi. “Birini aldığımda onunla evlenmiş olursun. Kurt o gün itibarıyla senin parçan olur, sen de onun parçası olursun. İkiniz de değişirsiniz.”

Avcı, en iyisinin, diğer hayvanlara hiç dokunmamak olduğunu söylerdi. Kediler kibirli ve zalimdi, sana her an saldırabilirlerdi. Karacalar ve geyikler avdı; uzun süre giyilirlerse, en cesur adamı bile bir korkağa dönüştürürlerdi. Ayılar, yaban domuzları, porsuklar, gelincikler... Haggon bu türlerle bağ kurmazdı. “Bazı derileri asla giymek istemezsin evlat. Dönüşeceğin şeyden hiç hoşlanmazsın.” Haggon’a göre en beteri kuşlardı. “İnsanların topraktan ayrılmaması gerekir. Bulutların arasında çok fazla zaman geçirirsen, bir daha yere inmek istemezsin. Şahinleri, baykuşları, kuzgunları deneyen derideğiştirenler gördüm. Kendi derilerinin içindeyken bile, bir rüyanın içindeymişçesine oturup yukarıdaki kahrolası maviyi seyrederlerdi.”

Bununla birlikte, bütün derideğiştirenler aynı şekilde düşünmezdi. Bir keresinde, Yumru on yaşındayken, Haggon onu bir derideğiştirenler buluşmasına götürmüştü. Grupta varglar çoğunluktaydı; kurt kardeşler, fakat Yumru diğerlerini daha ilginç ve daha büyüleyici bulmuştu. Borroq, sahip olduğu yaban domuzuna çok benziyordu, tek eksiği uzun azı dişleriydi. Orell’in bir kartalı vardı, Briar’ın da bir gölge kedisi (Yumru onları gördüğü anda kendisi için bir gölge kedisi istemişti), keçi kadın Grisella...

Ama onların hiçbiri Varamyr Altıderi kadar güçlü değildi. Taş kadar sert elleri olan, uzun boylu ve acımasız Haggon bile onun kadar güçlü değildi. Varamyr, Haggon’ı Grideri’nin içinden çıkarıp hayvanı kendisi için aldıktan sonra, avcı ağlayarak can vermişti. *Senin için ikinci bir hayat yok yaşlı adam*. Varamyr’in o vakitler kullandığı isim Üçderi’ydi. Grideri dördüncü olmuştu fakat yaşlı kurt güçsüz ve neredeyse dişsizdi, çok geçmeden Haggon’ı takip edip ölmüştü.

Varamyr istediği hayvanı alabilirdi, onları kendi iradesine bağlayabilirdi, onların derilerini kendi derisi yapabilirdi. Köpek, kurt ya da porsuk...

Thistle, diye düşündü.

Haggon buna zelâlet derdi, bütün günahların en karası, fakat Haggon ölmüştü, tükenmişti, yanmıştı. Mance de Varamyr'e lanet okurdu ama Mance katledilmiş ya da ele geçirilmişti. *Kimse bilmeyecek. Ben muzrak karısı Thistle olacağım ve Varamyr Altideri ölecek.* Varamyr, bedeniyle birlikte istidadının da yok olacağını düşünüyordu. Kurtlarını kaybedecekti ve hayatının geri kalanını cılız, siğilli bir kadın olarak yaşayacaktı... ama yaşayacaktı. *Eğer geri gelirse. Eğer hâlâ onu alacak kadar güçlü olursam.*

Bir baş dönmesi dalgası Varamyr'e çarptı. Varamyr kendini dizlerinin üstünde buldu, elleri bir kar yığına gömülmüştü. Aldığı bir avuç dolusu karla ağzını doldurdu. Karı sakallarına ve çatlak dudaklarına sürdü, ıslaklığı emdi. Su o kadar soğuktu ki, Varamyr zorla yutkundu ve teninin ne kadar sıcak olduğunu bir kez daha fark etti.

Erimiş kar onu daha fazla acıktırdı. Varamyr'in midesi suya değil yemeğe özlem duyuyordu. Kar durmuştu ama rüzgâr yükseliyordu, havayı kristallerle dolduruyordu, kar yığınlarının arasında güç bela ilerleyen Varamyr'in yüzünü kamçıliyordu, Varamyr'in böğründeki yara bir açılıp bir kapanıyordu. Varamyr büvet ağacına vardığında, yerde, kol değneği olarak kullanılabilir uzunlukta bir dal buldu. Dala dayandı ve sendeleyerek adımlarla en yakındaki kulübeye doğru yürüdü. Köylüler kaçarken bir şeyler unutmuş olabilirlerdi... bir çuval elma, biraz kuru et, Varamyr'i Thistle dönene kadar hayatta tutacak herhangi bir şey.

Dal onun ağırlığının altında kırıldığında ve bacakları bedeninin altından kayıp gittiğinde, Varamyr neredeyse kulübeye varmıştı.

Varamyr, karlar onun kanıyla kırmızılaşırken orada ne kadar zaman yattığını söyleyemezdi. *Kar beni gömecek.* Huzurlu bir ölüm olacaktı. *Sonlara doğru kendini sıcak hissettiğini söylerler, sıcak ve uyku-lu.* Tekrar sıcaklık hissetmek güzel olacaktı ama Sur'un ötesindeki o yeşil ve ılık toprakları asla göremeyeceğini düşünmek Varamyr'i hüznlendirdi, Mance eskiden o topraklar hakkında şarkılar söylerdi. Haggon, "Sur'un ötesindeki dünya bizim türümüz için değil," derdi. "Özgür insanlar derideğiştirenlerden korkar ama bize saygı da gösterirler. Sur'un güneyinde, diz çökenler bizi avlar ve domuz keser gibi keser."

Beni uyardın, diye düşündü Varamyr, ama bana Doğugözcüsü'nü gösteren de sendin. Varamyr o vakit en fazla on yaşındaydı. Haggon, bir düzine kehribar zinciri ve üstünde post yığınları olan bir kızağı; altı şarap matarası, bir kalıp tuz ve bir bakır kazanla takas etmişti. Doğugözcüsü, ticaret için Kara Kale'den daha iyi bir yerdi; denizin karşısındaki masalsı toprakların mallarıyla dolu gemiler oraya gelirdi. Kargalar, Haggon'ı bir avcı ve Gece Nöbetçileri'nin dostu olarak tanırdı, adamın Sur'un ötesindeki hayattan getirdiği haberleri memnuniyetle karşılardı. Bazıları onun bir derideğiştiren olduğunu bilirdi ama kimse bundan bahsetmezdi. Yumru'nun sıcak güneyle ilgili hayaller kurmaya başladığı yer, Kıyıdaki Doğugözcüsü'ydü.

Varamyr, alnında eriyen kar tanelerini hissedebiliyordu. *Bu, yanmak kadar kötü değil. Bırak uyuyayım ve bir daha asla uyanmayayım, bırak ikinci hayatuma başlayayım.* Kurtlar artık daha yakındaydı. Varamyr onları hissedebiliyordu. Zayıf etini geride bırakacak ve kurtlardan biriyle bütünleşecekti, geceleri avlanacak ve aya doğru uluyacaktı. Varg, gerçek bir kurt olacaktı. *Ama hangisi?*

Sinsi olmazdı. Haggon buna zelâlet derdi ama Sinsi, Tek Göz tarafından döllendirken Varamyr defalarca dişi kurdun derisine girmişti. Bununla birlikte yeni hayatını bir kancık olarak geçirmek istemiyordu, meğerki başka bir seçeneği kalmayın. Avcı onun için daha uygun olabilirdi, genç erkek... ama Tek Göz daha iri ve daha amansızdı, üstelik Sinsi ne zaman kıızırsa, onu Tek Göz alırdı.

Haggon, kendi ölümünden birkaç hafta önce, "Unuttuğunu söylerler," demişti Varamyr'e. "Bir insanın eti öldüğünde, ruhu hayvanın içinde yaşamaya devam eder fakat anıları her gün biraz daha silikleşir. İnsan daha az varg ve daha çok kurt olur, sonunda insana dair her şey kaybolur ve geriye yalnızca hayvan kalır."

Varamyr bunun doğru olduğunu biliyordu. Bir zamanlar Orell'e ait olan kartalı aldığı anda, diğer derideğiştirenin onun mevcudiyetine öfkelenişini hissetmişti. Orell, dönecek Jon Kar tarafından katledilmişti ve katiline duyduğu nefret o kadar güçlüydü ki Varamyr de kendini varg çocuktan nefret ederken bulmuştu. Onu, yanında sessizce yürüyen beyaz ulu kurtla gördüğü anda, Kar'ın ne olduğunu anlamıştı. Bir derideğiştiren, başka bir

derideğiştireni her zaman hissedebilirdi. *Mance ulu kurdu almama izin vermeliydi. Bu, krallara yakışır bir ikinci hayat olurdu.* Varamyr bunu yapabiliyordu, bundan emindi. Kar'ın istidadı güçlüydü ama delikanlı eğitilmemişti, yaratılışıyla gurur duyması gerekirken onunla mücadele ediyordu.

Varamyr, büvet ağacının beyaz gövdesinden ona bakan kırmızı gözleri görebiliyordu. *Tanrılar beni tartıyor.* İçinden bir ürperti geçti. Varamyr kötü şeyler yapmıştı, korkunç şeyler. Çalmıştı, öldürmüştü, tecavüz etmişti. İnsan eti yemişti ve can çekişen adamların parçalanmış boğazlarından fışkıran kanı içmişti. Ormanlarda düşmanlarını gizlice takip etmiş ve uyuduklarında onlara saldırmıştı, onların karınlarını parçalamış ve iç organlarını çamurlu toprağa saçmıştı. *Etleri nasıl da tatlıydı.* “Bunları yapan hayvandı, ben değildim,” dedi Varamyr boğuk bir sesle. “Bana bahsettiğiniz istidattı.”

Tanrılar cevap vermedi. Varamyr'in nefesi solgun bir sis hâlinde havada asılı kaldı. Sakalının buz tuttuğunu hissedebiliyordu. Varamyr Altideri gözlerini kapadı.

Deniz kıyısındaki küçük bir kulübeye, inleyen üç köpeğe ve bir kadının gözyaşlarına dair eski bir rüyayı gördü.

Tümsek. Tümsek için ağlıyor ama benim için hiç ağlamadı.

Yumru, normal vaktinden bir ay önce doğmuştu, öyle sık hastalanan bir çocuğu ki kimse yaşayacağını düşünmemişti. Annesi, ona münasip isim vermek için neredeyse dört yıl beklemişti ve o arada iş işten geçmişti. Bütün köy onu Yumru diye çağırma-ya alışmıştı. Bu ismi ona, o daha annesinin karnındayken ablası Meha vermişti. Tümsek'in adını da Meha koymuştu ama Yumru'nun küçük kardeşi vaktinde doğmuştu, annesinin memesini iştahla emen, iri, kırmızı ve sıhhatli bir çocuğu. *Annem ona babamın adını verecekti. Ama Tümsek öldü. İsim gününden üç gün önce, o iki ve ben beş yaşındayken öldü.*

Orman cadısı, çocuğun ağlayan annesine, “Yavrunuz şimdi tanrılarla birlikte,” demişti. “Bir daha asla acı çekmeyecek, asla acıkmayacak, asla ağlamayacak. Tanrılar onu toprağın içine aldı, ağaçların içine. Tanrılar etrafımızda. Onlar kayaların ve derelerin içinde, kuşların ve hayvanların içinde. Tümsek onlarla birleşmeye gitti. O, dünya ve dünyadaki her şey olacak.”

Yaşlı kadının sözleri Yumru'yu bir bıçak gibi kesmişti. *Tümsek görüyor. Beni izliyor. Biliyor.* Yumru ondan saklanamazdı, annesinin eteğinin altına giremez ya da babasının öfkesinden kurtulmak için köpeklerle birlikte kaçamazdı. *Köpekler.* Kesik Kuyruk, İzci, Homurtu. *Onlar benim arkadaşlarımdı.*

Yumru'nun babası, Tümsek'in bedeninin etrafında dolaşan köpekleri görmüştü, bunu hangisinin yapmış olduğunu bilmesi mümkün değildi, bu yüzden baltasını üçüne birden indirmişti. Adamın elleri öyle kötü titriyordu ki İzci'yi susturmak için iki, Homurtu'yu devirmek için dört darbe gerekmişti. Hava kan kokusuyla dolmuştu ve can çekişen köpeklerin sesleri korkunçtu ama Yumru'nun babası seslendiğinde İzci yine de ona gitmişti. O en yaşlı köpekti ve eğitimi, korkusuna galip gelmişti. Yumru köpeğin derisine girdiğinde iş işten geçmişti.

Yumru, *hayır, baba, lütfen,* demeye çalışmıştı ama köpekler insanların lisanını konuşamazdı; çocuğun ağzından çıkan tek şey, yürek paralayan bir inilti olmuştu. Balta, yaşlı köpeğin kafatasının ortasına inmişti ve kulübenin içindeki çocuk bir çığlık koyuvermişti. *Bu şekilde öğrenmişlerdi.* İki gün sonra, Yumru'nun babası onu ormana sürüklemişti. Adam baltasını yanına almıştı. Yumru, babasının onu köpekleri öldürdüğü gibi öldüreceğini düşünmüştü. Bunun yerine, adam onu Haggon'a vermişti.

Varamyr âniden uyandı, bütün vücudu şiddetle sarsılıyordu. “Kalk,” diye bağıyordu bir ses, “kalk, gitmek zorundayız. Yüzlercesi var.” Kar, Varamyr'i sert bir battaniyeyle örtmüştü. *Çok soğuk.* Varamyr hareket etmeye çalıştığında, elinin donarak yere yapıştığını fark etti. Elini çekip zeminden kurtardığında, arkada bir parça deri bıraktı. Kadın tekrar, “Kalk,” diye bağırdı, *“geliyorlar.”*

Thistle, Varamyr'e geri dönmüştü. Onu kollarından tutmuştu, onu sarsıyordu, onun yüzüne bağıyordu. Varamyr kadının nefesini koklayabiliyor ve soğuktan uyuşmuş yanaklarında o nefesin sıcaklığını hissedebiliyordu. Şimdi, diye düşündü, şimdi yap ya da öl.

Hâlâ içinde olan bütün gücü topladı, kendi derisinden çıktı ve kadının içine girdi.

Thistle sırtını kamburlaştırdı ve çığlık attı.

Zelâlet. Bunu söyleyen Thistle mıydı? Ya da kendisi miydi? Yoksa Haggon mıydı? Varamyr bunu hiç bilemedi. Kadının parmakları gevşerken, Varamyr'in eski derisi kara yığıldı. Mızrak karısı çılgınlık atarak şiddetle büküldü. Varamyr'in gölge kedisi eskiden onunla çılgınca mücadele ederdi. Kar ayısı bir süre için delirirdi; ağaçları, kayaları ve boş havayı pençelerdi. Fakat bu daha kötüydü. Varamyr kendi ağzının, "Dışarı çık, *dışarı çık!*" diye bağırdığını duydu. Kadının bedeni sendeledi, düştü, tekrar ayağa kalktı, elleri çırpındı. Varamyr'in ve Thistle'in ruhları et için kavgaya ederken, kadının bacakları tuhaf bir dansın içinde bir o yana, bir bu yana salındı. Kadın, bir ağız dolusu dondurucu havayı içine çekti. Varamyr, havanın tadına ve bu genç bedenın kuvvetine sevinmek için yarım kalp atışı zaman buldu, sonra kadının dişleri birbirine çarptı ve Varamyr'in ağız kanla doldu. Kadın, ellerini yüzüne götürdü. Varamyr elleri tekrar aşağı indirmeye çalıştı ama eller ona itaat etmedi. Thistle, Varamyr'in gözlerini tırmalıyordu. Kan, acı ve delilik içinde boğulurken, *zelâlet*, diye hatırladı Varamyr. Bağırmaaya çalıştığında, kadın ikisine ait olan dili dışarı tükürdü.

Beyaz dünya döndü ve uzaklaştı. Varamyr bir an için büvet ağacının içinde gibiydi. Ağacın gövdesine oyulmuş kırmızı gözlerden, can çekişen bir adamın yerde zayıfça seyirliğini ve kırmızı gözyaşları döküp giysilerini yırtan delirmiş bir kadının, ayın altında kör ve kanlı bir hâlde dans edişini izledi. Sonra ikisi de gitti, Varamyr yükseliyordu, eriyordu, ruhu soğuk bir rüzgârın üstünde hareket ediyordu. Varamyr karın ve bulutların içindeydi, Varamyr bir serçeydi, bir sincaptı, bir meşeydi. Bir orman baykuşu sessizce onun ağaçlarının arasında uçtu, bir tavşanın peşindeydi. Varamyr baykuşun içindeydi, tavşanın içindeydi, ağaçların içindeydi. Donmuş zeminin altında, iyice derinlerde, toprak solucanları karanlığın içinde körce tüneller kazıyordu ve Varamyr onların da içindeydi. *Ben ormanım ve ormanın içindeki her şeyim*, diye düşündü iftiharla. Varamyr'in geçişini hisseden yüzlerce kuzgun galklayarak havalandı. Bir geyik, sırtına yapışmış yavru-ları sarsarak bağırdı. Uyuyan bir ulu kurt, başını yukarı kaldırıp boş havaya hırladı. Hayvanların kalpleri tekrar atmaya başlama-

dan önce Varamyr geçip gitti, kendi hayvanlarını arıyordu, Tek Göz'ü, Sinsi'yi ve Avcı'yı; sürüsünü. Kendi kendine, kurtlarının onu kurtaracağını söyledi.

Bir insan olarak son düşüncesi buydu.

Gerçek ölüm ansızın geldi. Varamyr bir soğuk çarpması hissetti, donmuş bir gölün buzlu sularına dalmıştı sanki. Sonra kendini, ay ışığıyla aydınlanmış karların üstünde koşarken buldu, sürü arkadaşları onun hemen arkasından geliyordu. Dünyanın yarısı karanlıktı. *Tek Göz*, Varamyr biliyordu. Uludu, Sinsi ve Avcı onu tekrarladı.

Zirveye ulaştıklarında, kurtlar duraksadı. *Thistle*, diye hatırladı Varamyr, bir parçası kaybettiği şey için kederlendi ve başka bir parçası yaptığı şey için. Buzdan parmaklar ağır ağır büvet ağacına tırmandılar, birbirlerine uzandılar. Boş köy, artık boş değildi. Kar yığınlarının arasında mavi gözlü gölgeler yürüyordu. Bazıları kahverengi giymişti, bazıları siyah giymişti ve bazıları çıplaktı, tenleri kar kadar beyazdı. Tepelerin arasında iç çeken rüzgâr, mavi gözlü gölgelerin ufunetiyle ağırdı. Ölü et ve kuru kan. Küf, çürük ve idrar kokan deriler. Sinsi, uludu ve dişlerini gösterdi, boynundaki tüyler diken dikendi. İnsanlar değil. Av değil. Bunlar değil.

Aşağıdaki şeyler hareket ediyordu ama yaşamıyordu. Birer birer, başlarını tepedeki kurtlara doğru kaldırdılar. Son bakan, bir zamanlar *Thistle* olan şeydi. Yün, kürk ve deri giymişti. Bunların üstüne, o hareket ettikçe çıtırdayan ve ay ışığında pırıldayan bir kırağı pelerini geçirmişti. Parmak uçlarından soluk pembe buz saçakları sarkıyordu; donmuş kandan ibaret on uzun bıçak. Ve eskiden gözlerinin olduğu yerde, soluk mavi bir ışık titriyordu. O mavi ışık, kadının kaba yüz hatlarına, hayattayken hiç sahip olmadığı tüyler ürpertici bir güzellik veriyordu.

Beni görüyor.